

РЕШЕНИЕ

№ 5973

гр. София, 23.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в
публично заседание на 24.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **366** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК, във връзка с чл. 98, ал.2 от АПК и във връзка със Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) и Наредба № 8 от 03.04.2008г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка "Модернизиране на земеделските стопанства" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013г., издадена от министъра на земеделието и продоволствието (по долу Наредба № 8).

Производството е образувано по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място] срещу Заповед №01 – РД/2505/16.08.2010г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която е отказано да бъде финансирано заявление за подпомагане ид.№ [ЕГН] на жалбоподателя по мярка за подпомагане 121 „Модернизиране на земеделските стопанства“, поради недостатъчен бюджет по мярката на основание чл. 33, ал. 1, т. 4 от Наредба № 8. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна – издадена е в противоречие с материалния закон и административнопроизводствените правила. Искане се оспорената заповед да бъде отменена и преписката да бъде върната за продължаване на процедурата по проекта. Подробни съображения са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендират се разноси.

Ответникът по жалбата - изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“, чрез процесуалния си представител, изразява становище, че жалбата е неоснователна. В тази връзка твърди, че оспорената заповед е законосъобразна и иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави

възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Видно от представеното по делото доказателства заповедта на ДФЗ е оспорвана пред по-горестоящият административен орган – министърът на земеделието и храните. Със заповед № РД 09-1059/26.11/2010г. на министъра на земеделието и храните жалбата на „Агромоделинвест” се оставя без уважение. На известието за доставяне на заповедта № ИД PS 1040 0126NY G, са отбелязани две дати на пощенско клеймо – 30.12.2010 г. и 31.12.2011 г., като не е отбелязана датата на получаване на пратката. Жалбата в настоящото производство е подадена на 13.01.2011г. (видно от датата на пощенското клеймо на приложения плик – л.6) Във връзка с горното, настоящият състав намира, че жалбата е подадена в срок, от надлежна страна - адресат на акта, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II отделение, 36 – ти състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Със заповед № 01 – РД/710 от 27.04.2009г. на изпълнителния директор на ДФЗ (л. 123), са определени пет периода на прием на заявления по мярка 121 за 2009г. с определени начална и крайна дата на приема, а именно: първи прием – до 13.05.2009г., втори – от 14.05.2009г. до 30.06.2009г., трети – от 06.07.2009г. до 31.08.2009г., четвърти – от 02.09.2009г. до 20.10.2009г. и пети – от 22.10.2009г. до 22.12.2009г. Със същата заповед е определен и бюджета за четвърти прием както следва: в размер на 25 % от бюджета за 2010 г., като към тази сума се добавя остатъка от предходния период. Със заповед № 01 – РД/1291 от 31.08.2009г. (л. 126) е изменена заповед № 01 – РД/710 от 27.04.2009г., като крайният срок за четвъртия прием на заявления е променен до 30.09.2009г.

Жалбоподателят в настоящото производство е подал заявление ид. № 06/121/03435 от 29.09.2009г. за подпомагане по мярка 121 ”Модернизация на земеделските стопанства” за закупуване на земеделска техника, т.е. в четвъртия прием на заявления. Към посоченото заявление са представени другите изискващи се придружаващи документи. Не са налице доказателства, от които да става видно, че заявлението е проверено и разгледано по същество.

По твърдение на ответника, в следствие след извършване на анализ на бюджета по мярката и обработване на заявленията, подадени по време на предишни периоди на прием, е установено, че негарантирания бюджет по мярката е изчерпан до края на т.нар. трети прием на заявления, който е до 31.08.2009 г. Въз основа на подаденото заявление и установения недостатъчен бюджет от негарантирания фонд по мярка 121 е издадена оспорената в това производство заповед.

По делото е приета и изслушана съдебно – счетоводна експертиза, оспорена от страна на жалбоподателя, като се твърди, че вещото лице не е изработило задачата, както е формулирана в искането. Съдът кредитира изцяло съдебно – счетоводната експертиза като изготвена от лице със съответна компетентност и при направени съответни проверки, от която се установява, че действително и към момента на постановяване на оспорената заповед не е бил наличен бюджет по мярка 121 по т. нар. негарантиран бюджет, в който попада заявлението на жалбоподателя. От заключението на вещото лице се установява, че към 16.08.2010г. за финансиране на заявленията, които не попадат в обхвата на т.нар. гарантиран бюджет, не е наличен бюджет, както и че негарантирания бюджет по мярката е надвишен с 33 918 195 лв., които са одобрени, но неизплатени проекти. Съгласно заключението на вещото лице недостигът на средства

по негарантирания бюджет е установен именно към тази дата 16.08.2010 г. Вещото лице е установило, че за четвърти прием не е платено по нито едно от заявленията. Установило е също, че в ДФЗ няма определен бюджет за всеки едни от приемите, поради което не може да се проследи бюджета по отделните приеми и колко заявления са приети, поради забавяне в разглеждането на заявленията. Констатирано е, че и към момента продължава да има откази до края на трети прием. Тези констатации вещото лице е направило след извършване на съответните проверки в отдел „Финансово обслужване”, сектор „Бюджетиране” и отдел „Договориране на проекти по мярка за развитие на селските райони” на ответника.

Разгледана по същество жалбата е основателна по изложените по – долу съображения. Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия. Оспорената заповед е издадена при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и неправилното приложение на материално правни разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

На първо място отказът за финансиране на заявлението не отговаря на изискването към формата на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК – отменително основание по чл. 146, т. 2 от кодекса. Излагането от административния орган на фактическите съображения, с които свързва упражняването на правомощието си, позволяват на съда да извърши контрол за материалната законосъобразност на акта, като прецени дали приетите за установени факти съответстват на относимата правна норма. Оспорването на отказ да се финансира заявление по мярка 121 има за предмет защитата на правото на подпомагане по реда на Наредба № 8 от 3.04.2008 г. Извън бланкетното позоваване за липсата на бюджет, заповедта не съдържа никакви констатации относно релевантните за пораждаване или отричане на правото факти – общ размер на бюджета по мярката, броят на подадените заявления по съответни периоди, процента на одобрените проекти и размера на отпуснатите средства, както и момента, в който средствата са изчерпани, за да се прецени дали този факт е бил осъществен преди или след подаването на заявлението от жалбоподателя. Тежестта да докаже съществуването на фактическите основания за упражненото правомощие е върху издателя на акта – чл. 170, ал. 1 от АПК. За да бъдат те включени в предмета на доказване, необходимо е да са възприети от органа в мотивите на акта. Само на това основание заповедта подлежи на отмяна.

Дори и да се приеме, че липсата на конкретни фактически съображения е преодолима поради правилността на крайния извод за липсата на бюджет по мярката, потвърден от съдебно-счетоводната експертиза, при издаването на заповедта са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи и несъответствието на акта с материалния закон – чл. 146, т. 3 и 4 от АПК.

Чл. 29, ал. 3 от Наредба № 8 от 3.04.2008 г. (втората от двете обозначени с еднаква номерация алинеи) допуска спиране на приема на заявления за подпомагане. Ако средствата за финансиране на проектите са били изчерпани още на 31.08.2009 г., т.е. преди подаването на заявление от юридическото лице, както се твърди от ответната страна, е следвало да бъде взето решение за спиране на приема на заявления и то да бъде обявено по надлежния начин. Подобен подход би съответствал и на принципите по чл. 6, ал. 1, чл. 7, ал. 1, чл. 9 и чл. 11-13 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 33 ал. 1 т. 4 от Наредба № 8 от 2008г., заявлението за подпомагане може да получи пълен или частичен отказ за финансиране в случай на недостатъчен бюджет по мярката, като именно това е основанието за издаването на оспорената заповед.

В конкретния случай по делото между страните не се спори, че жалбоподателят е подал заявление за подпомагане за дейност, която не е от изброените в чл. 25 ал. 1 от Наредба № 8, т.е. не попада в рамките на т.нар. гарантирани бюджети по мярка 121. Това се установява и от приетата ССЕ.

На второ място от събраните по делото доказателства, включително приетата съдебно – счетоводна експертиза се установи, че към момента на издаване на оспорената заповед – 16.08.2010г., не е бил наличен бюджет от негарантирания фонд по мярка 121, който е относим към заявлението на жалбоподателя, тъй като заявените от него дейности не попадат в хипотезите, за които има гарантиран бюджет.

На следващо място във връзка със задължението на съдът да извърши цялостен контрол на акта, настоящият състав намира, че в конкретния случай е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила. Съобразно чл. 34 ал. 1 от Наредба № 8 от 2008г. „Когато сумата на предложените за разглеждане заявления за подпомагане надхвърля наличния бюджет по мярката, определен в съответната заповед по чл. 29, ал. 1, и за съответния вид инвестиция няма гарантиран бюджет по чл. 25, ал. 1 или гарантираният бюджет е изчерпан, заявленията за подпомагане се класират съгласно критериите за оценка по чл. 31, ал. 2, т. 2 и се одобряват в низходящ ред”. Във връзка с цитираната разпоредба, тогава когато е установено, че е надхвърлен бюджета по мярката за предложения, за които няма гарантиран бюджет, какъвто е и настоящия случай, за административния орган съществува задължение да извърши пълна оценка на заявленията съобразно разпоредбата на чл. 31 ал. 2 т. 2 и по критериите заложи в Приложение № 8 към наредбата, и съответно да постанови акт, с който да ги одобри в низходящ ред. Видно от събраните по делото доказателства административният орган не е направил това, а само на формално основание – липса на бюджет е постановил оспореният в това производство отказ. По този начин административният орган е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила и е постановил незаконосъобразен отказ. Разпоредбата на чл. 34 ал. 1 от Наредба № 8 от 2008г. изисква пълна оценка и класиране на предложенията в низходящ ред при установена липса на бюджет по мярката и във връзка с изискването по ал. 2 от посочената разпоредба – извършването на допълнително класиране по подаване на заявленията. Обстоятелството, че няма извършвани плащания по четвъртия прием на заявления не освобождава ответника от задълженията му да извърши класиране в съответствие с нормативните разпоредби. Изискването на чл. 34 ал. 1 от Наредбата е и във връзка с целите и принципите на мярката, а именно тогава когато има един път подадени заявления, комплектовани с необходимите документи, и за изготвянето на които земеделските производители са направили разходи, да бъдат оценени и съответно при генериране на нови средства и при одобряване на нов бюджет по мярката, вече одобрени проекти, за които на предходен етап са липсвали средства, да бъдат финасирани. Това изискване е и в съответствие с общите принципи на административното право, с принципа залегнал в чл. 6 ал. 4 от АПК – при налични две възможности органът да избере тази, която се осъществява най – икономично и най – благоприятно за държавата и обществото. Именно във връзка с този принцип

кореспондира нормата на чл. 34 ал. 1 от Наредба № 8, която изисква при установен недостиг на средства, предложенията да бъдат разгледани по същество и класирани, като изчакат наличието на средства, а не да бъдат задължени земеделските производители втори път да изготвят проекти и да подават заявления и съответно да правят разходи за това. Това не би било в полза нито на държавата, нито на обществото – гражданите, адресати на мярката. Още повече, че от заключението на приетата по делото ССЕ се установява, че и към момента на извършване на експертизата продължава да има откази, т.е. не може да се установи точно до кое заявление и до кой прием ще стигнат средствата.

Във връзка с гореизложеното и като не е изпълнил задължението си по чл. 34 ал. 1 от Наредба № 8 от 2008г. да извърши класиране на подадените заявления, включително това на жалбоподателя, въпреки установената липса на бюджет, административният орган е постановил оспореният акт, като е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила, и неправилно е приложил материалния закон.

Поради горното съдът намира, че оспорената в това производство Заповед №01–РД/2505/16.08.2010г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” е незаконосъобразна – издадена при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена, а преписката следва да бъде върната на административния орган за провеждане на процедурата по чл. 34 ал. 1 и 2 от Наредба № 8 от 03.04.2008г. и разглеждане на заявлението на жалбоподателя по същество и одобряването му или не и класирането му съобразно изискванията на посочената разпоредба.

По направеното искане за присъждане на разноските с оглед изхода на делото и на основание чл. 143 ал. 1 от АПК, настоящият състав намира, че искането на жалбоподателя следва да бъде уважено, като се вземе предвид направеното възражение от ответника, за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Новелата на чл. 78, ал. 5 от ГПК въвежда две кумулативно свързани предпоставки, а именно: адвокатското възнаграждение да е прекомерно и насрещната страна да направи искане за прекомерност на претендираните разноски. Размерът следва да бъде справедлив и обоснован, както и да не бъде по-нисък от предвидения при спазване на изискванията на чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /издадена от Висшия адвокатски съвет, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. т. 1 и 2 от същия подзаконов нормативен акт. В случая тези две предпоставки са изпълнени. Следователно, минималното възнаграждение се равнява на 150 /сто и петдесет/ лв. Следва да се вземе предвид изричната разпоредба на § 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1 от 09.07.2004 г., с която е установено, че в случаите по чл. 78, ал. 5 от ГПК присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба. Предвид цитираната нормативна уредба трикратният размер възлиза на 450 /четиристотин и петдесет/ лв., т. е. претендираният адвокатски хонорар от адв. Й. надвишава тази сума.

Предвид изложеното до тук, следва да се приеме, че на жалбоподателят са дължими следните разноски: 650 лева, от които 50 лева платена държавна такса, 150 лева възнаграждение за вещо лице и 450 лева представляващи платено възнаграждение за един адвокат за производството пред АССГ.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 и чл. 173 ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №01 – РД/2505/16.08.2010г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, за произнасяне съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени по – горе в това решение.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“, [населено място], [улица] да заплати на Агромоделинвест” О., със седалище и адрес на управление [населено място], сумата от 650 (шестстотин и петдесет) лева, разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: